

СЦЕНА ТРЕТЯ.

ГРАБЧО, СЛАВЧО, ЛАЛКА, СТОИЛЪ,
КОЛЪО.

Грѣбчо.

Ты, дщърко, ще си отваряшъ добръ очитѣ за да не ся губи нищо отъ гозбытѣ, ще гледашъ що ся слага и що ся вдига. Това прилича на момытѣ. Но приготвися по напредѣ да посрѣщнешъ и да приѣмнешъ добръ годеницата ми, която ще доде сега да тя посѣти, а послѣ ще излѣзете наедно и на расходка. Чуешъ ли какво ти казвамъ?

Лалка.

Да, тате, слушамъ. (*излиза*).

СЦЕНА ЧЕТВЕРТА

ГРАБЧО, СЛАВЧО, СТОИЛЪ, КОЛЪО

Грѣбчо.

И ты, сыне — Челеби, комуто правя добрината да простя толкозъ и толкозъ, — виждѣ да я не посрѣщнешъ съ навиренъ носъ, чи . . .

Славчо.

Азъ ли, тате, съ навиренъ носъ? чи защо?